

en russisk Halvimperial være lig med $1,488$ Guldfrone,
 en spansk Dublon — $1,872$ —

Det vilde imidlertid neppe være muligt at finde et Forhold, som paa en Gang var heldigt til begge Sider. Af ovennævnte Myntstykker vil rimeligvis kun det tydske Tyvemarkstykke af og til blive benyttet som Betalingsmiddel i de nordiske Riger, og vil da blive taget enten for $1,775$ eller for $1,780$ Guldfrone; i begge Tilfælde vil Fordelen eller Tabet blive umærkelig.

Som Erfaringen baade hos os og i andre Lande har lært, er en stor Regningsenhed ubekvem for Befolkningen. Vi have derfor ikke foreslaaet Guldfronen til Regningsenhed, men Tiendedelen af Guldfronen, som omtrentlig vil komme til at stemme med den laveste af de i de skandinaviske Lande nu benyttede Regningsenheder, nemlig den svenske.

Da imidlertid nu den svenske Benævnelse for Regningsenheden, Rigsdaler Rigsmynt, ogsaa benyttes for den danske Regningsenhed, der er omtrent dobbelt saa stor, og da det derhos er muligt, at der vil blive en ganske ubetydelig Forskjel paa Rigsdaler svensk Rigsmynt og den nye Regningsenhed, vil det være nødvendigt at give denne et nyt Navn, og vi have intet bedre Forflag kunnet finde end at kalde den: Kronдалeren. Et af Kommissionens Medlemmer har antaget, at Regningsenheden helst burde kaldes en Krone, og at Guldmynnten intet særskilt Navn behøvede, dog uden herpaa at lægge nogen afgjørende Vægt. Efter vort Forflag vil altsaa Kronдалeren blive den nye, for de tre Riger fælles Regningsenhed, og den vil med en for alle praktiske Forhold i det daglige Liv tilstrækkelig Nøiagtighed komme til at svare til 1 Rigsdaler svensk Rigsmynt, $\frac{1}{2}$ Rigsdaler dansk Rigsmynt og $\frac{1}{4}$ norsk Spectesdaler. De Fordele, som Myntens Decimalinddeling frembyder i Handel, ved Bogføring og ved alle Beregninger, ere nu saa almindelig anerkjendte, og have i den Grad staaet Erfaringens Prove, at vi ikke behøve nogen Begrundelse af vort Forflag om at inddele Kronдалeren i 100 Dele. Af de skandinaviske Riger har Sverig allerede for 17 Aar siden gennemført denne Inddeling, og efter de Fordele, som Reformen har ydet Sverig, og de Erfaringer, man der har gjort om, hvor lidet Besvær Overgangen har voldet Befolkningen, have vi ingen Betænkelse ved at anbefale den ogsaa for de andre Riger. Sverig har kaldet Hundrededelen af sin Regningsenhed 1 Dre, og vi skjønne ikke, at der er nogen Grund til at forandre denne Benævnelse.

Den foreslaaede Regningsenhed vil komme til at staa i følgende Forhold til de vigtigste fremmede Regningsenheder: 1 Kronдалer vil være nøiagtig lig $1\frac{1}{8}$ Mark tydsk, eller 12 Skilling Baisk, eller paa det Nærmeste $0,055$ £.; 1 Franc vil være nøiagtig lig 72 Dre; 1 amerikansk Doller paa det Nærmeste 3 Kronдалer 73 Dre.

Til Udmyntning af Guldmynter benyttes nu i de fleste Lande en Legering af 9 Vægtdele Guld med 1 Vægtdel Kobber. Da baade Theori og Erfaring have betegnet denne Legering som hensigtsmæssig, kunne vi kun tilraade at benytte den. Guldmynternes Diameter er af os foreslaaet fastsat i Overensstemmelse med de i andre Lande fulgte Grundsætninger.

Til Artikklerne 4—8.

Af de i de indledende Bemærkninger udviklede Synspunkter vil det fremgaa, af hvilke Grunde det er nødvendigt at præge de mindre Mynter af andet Metal end Guld og at give dem en noget mindre Metalværdi end den, de som fuldvægtige efter Guldets nuværende Prisforhold vilde komme til at indeholde. Kommissionen har taget under Overveelse, hvor meget det vil være rigtigt at nedsætte Sølvmyntens Indhold af fint Sølv for at forebygge dens Indsmeltning under en mulig Stigen af Sølvets Værdi, og har navnlig drøftet to Forslag, af hvilke det ene gik ud paa at nedsætte Værdien saa meget, at 1 Vægtdel Gulds Værdi i Sølvmynterne blev repræsenteret ved $14,88$ Vægtdele Sølv, det andet paa, at den blev repræsenteret ved $13,05$ Vægtdele Sølv. Det sidste er selvfølgelig det sikreste og det